

РЕШЕНИЕ

№ 41264

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 01.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4986** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от Б. Х. А., гражданка на С., лично и като законен представител на малолетните си деца М. А. А., [дата на раждане] и О. А. А., [дата на раждане], също граждани на С., чрез адв. М. Н. от САК по приложено пълномощно, срещу постановени за всеки от оспорващите "отказ за виза" от 12.04.2025г., издадени от М. Г. - ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., постановен по заявления от 26.02.2025г. и за издаване на виза тип "D".

В жалбата се твърди, че отказите за виза не са издадени в изискуемата форма – не са посочени фактически и правни основания; в противоречие с принципа за пропорционалност доколкото се засяга правото по чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Във връзка с последното се позовава на влязлото в сила Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на Държавната агенция на бежанците, с което на А. А. М., с предоставен хуманитарен статут в Република България, е разрешено да се събере със семейството си - съпругата му Б. А. Х. и децата им М. А. А. и О. А. А.. В съдебното производство оспорващите чрез адв. И. поддържат жалбата, ангажират преводи на български език на документите, представени към заявленията за виза, както и доказателства за трудова ангажираност на бащата и регистрации по националното право. Адв.И. представи за сведение на съда и личната карта на бащата, с довод, че бащата действително се намира на територията на Република България. В ход по същество адв.И. поддържа основателност на жалбите, като изтъква, че е абсолютно доказана целта на заявленията за визи - събиране на семейството, приема за недоказани изводите в отказа за намерение да се ползва страната като транзитна точка за

достигане на трета страна. Какви са плановете на семейството в бъдеще, счита за неотнормимо и не е предмет на преценка в производството по издаване на визи. Събирането на семейство с предоставена закрила не се развивало по общите правила, единственият компетентен орган в тази процедура е председателят на Държавна агенция за бежанците - който да разреши събирането. С отказите за виза много грубо е нарушено правото на защита, бащата на децата и съпруг на оспорващата не можел да се върне в С., представи писмена защита.

В писмена защита адв. И. поддържа, че процесният отказ е издаден в противоречие с правото на ЕС относно правото на събиране на семейството на лицата, получили международна закрила, конкретно по Директива 2003/86/ЕС. Държавите членки следвало да разрешат на пребиваване на членовете на семейството на лицата, получили международна закрила. Цитира решения на Съда на ЕС по преюдициални дела C-550/16, C-380/17 и C-382/18, позовава се и на предвиденото по чл.8, ал.5 ЗЧРБ за облекчена процедура за издаване на визи след решение за одобряване на събирането на семейството. Счита, че след издадено решение за събиране на семейството консулските длъжностни лица не следвало да правят двойна преценка дали по отношение на апликанта за виза са налице законовите основания да влезе в страната. При съгласуване с компетентните органи и в случай, че ДАНС не възразява, на апликанта следвало да бъде издадена виза. Отказите да се издаде виза препятствали изпълнението на решението за събиране на семейството. Административният орган не е изложил основания, свързани с обществен ред и сигурност, а са наведени такива от националното законодателство. Счита, че отказът значително засягал правото на личен и семеен живот, позовава се на практика на Европейският съд по правата на човека – *DAVO v. S., B.F. and others v. Switzerland; Gul v. Switzerland; Tuquabo -Tekle and others v. N.; Mugenzi v. F.* и *Senigo Longue and others v. F.*. Иска от съда да обърне внимание, че производството касае молетни лица, който въпрос не бил разгледан от ответната страна. Също се позовава на дефиницията по националното право за най-добър интерес на детето, на Общ коментар № 14 на Комитета по правата на детето към ООН. Поддържа останалите основания в жалбата за незаконосъобразност на отказа. Иска съдът да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган с указания при липса на други законови пречки да издаде исканата виза.

ОТВЕТНИКЪТ - консулско длъжностно лице М. Г. при Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., чрез упълномощен юрисконсулт А. в писмото, с което се изпраща административната преписка иска от съда да вземе предвид, че в производството по разглеждането на заявлението за виза не се създава типичната административна преписка на хартиен носител, подаденото заявление се намира извън територията на Република България, самото разглеждане се извършва по електронен път в Националната визова информационна система, процедурата е съгласувателна.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително са представени в превод на български език и доказателства за трудова заетост и регистрации на оспорващия.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните ведно с приложимите към казуса правни разпоредби, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактически и правна страна приема следното:

Предмет на оспорване по делото са откази за виза както следва:

1. Б. Х. А., [дата на раждане] , гражданка на С., в лично качество оспорва Отказ за виза от 12.04.2025г., издаден от М. Г. - завеждащ "Консулска служба" към Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., постановен по заявление от 26.02.2025г., подадено пред същото посолство, за издаване на виза тип "D" с цел събиране на семейството - Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, като отказът е постановен на основание чл. 10, ал.1 т.22 от Закона за чужденците в Република България, а в допълнителни забележки е посочено следното: "има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава".

2.Б. Х. А. в качеството на майка и законен представител на М. А. А., [дата на раждане] , оспорва Отказ за виза от 12.04.2025г., издаден от М. Г. - завеждащ "Консулска служба" към Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., постановен по заявление от 26.02.2025г., подадено пред същото посолство, за издаване на виза тип "D" с цел събиране на семейството - Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, като отказът е постановен на основание чл. 10, ал.1 т.22 от Закона за чужденците в Република България, а в допълнителни забележки е посочено следното: "има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава".

3.Б. Х. А. в качеството на майка и законен представител на О. А. А., [дата на раждане] , оспорва Отказ за виза от 12.04.2025г., издаден от М. Г. - завеждащ "Консулска служба" към Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., постановен по заявление от 26.02.2025г., подадено пред същото посолство, за издаване на виза тип "D" с цел събиране на семейството - Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, като отказът е постановен на основание чл. 10, ал.1 т.22 от Закона за чужденците в Република България, а в допълнителни забележки е посочено следното: "има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава".

Заявленията са за виза за периода от 05.04.2025г. до 04.04.2026г., идентично са посочени и останалите данни: в графа 23 – целта на визата е събиране на семейството, в графа 30 са посочени имената на съпруга и баща като канещо лице така – А. ALABOLUD M., посочен е неговият адрес – К., [улица], а за издръжката в клетка 32- дарение, и осигурено настаняване без други данни.

Към всяко от заявленията са представени копия на паспорти на апликантите и: писмо на председателя на ДАБ до директора на Дирекция "К. отношения" при Министерство на външните работи на Република България, Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на ДАБ за събиране на семейството на А. А. М., карта на последния, издадена от българската държава - карта на чужденец с предоставен хуманитарен статут, застраховка за периода на исканата виза за неотложни медицински разходи, в превод на български език са приети представените към заявленията документи: удостоверение за брак; извадка от семеен регистър за А. А., както и индивидуално извлечение от граждански регистър издадено по отделно за оспорващата Б. А. Х., за О. А. А. и за М. А. А..

Видно от представения български личен документ за А. А. М. - карта на чужденец с хуманитарен статут, документът е издаден на 27.12.2024г. и е със рок на валидност до 28.07.2027г., постоянен адрес на лицето е [населено място], [община], [улица], който адрес е посочен идентично и в трите заявления за виза на съпругата му и двете му деца.

В мотивите на Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено

събиране на семейството, се съдържат данни за следното:

-молбата за събиране на семейството е подадена на дата 10.01.2025г. от А. А. М.,
-решението за събиране на семейството е мотивирано на първо място с предоставения хуманитарен статут на А. А. М. по силата на Решение № 8686/14.08.2024г. на председателя на ДАБ, връчено на 28.08.2024г.

-въз основа на представени национални паспорти три броя и семейна книжка, издадена от С., на правно основание пар.1, т.3 ДР на ЗЧРБ, както и извода, че Б. А. Х. е съпруга на А. А. М., а М. и О. са децата им, и съответно членове на семейството по пар.1, т.3, б. "а" ДР на ЗУБ, е формиран извод, че за съпругата и децата са налице всички предпоставки за събиране на семейството по чл.34, ал.3 ЗУБ.

С Решение № 892/24.01.2025г. на председателя на ДАБ, е разрешено на А. А. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. Х. и техните деца М. А. А. и О. А. А..

Съдът приема по фактите, че в производството по издаването на решението за събиране на семейството е установено, че оспорващите по делото са членове на семейството на А. А. М., лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава. Към заявленията за визи са представени извлечение от семеен регистър - л. 95 от делото, както и индивидуално извлечение от граждански регистър - извадка от Граждански регистър на сирийските граждани - на л. 99 от делото за Б., на л.101 от делото за О. и на л.103 от делото за М., които еднозначно водят до същия извод.

Следователно, от фактическа страна се касае за заявления за визи с цел събиране на семейството на гражданин на С. с предоставен хуманитарен статут и на територията на Република България, т.е. събиране на семейството на лице, което не е признато за бежанец.

Въз основа на данните за срока на визите - 1 година, то следва, че се касае за искане за издаване на виза тип Д.

По заявленията за виза е постановен отказ от консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Й., на правно основание чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а в допълнителни забележки е посочено следното: "Има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава".

Ведно с административната преписка са представени копия на сирийски паспорти на заявителите, като копията на паспортите са със заличени данни в съдържанието, а именно:

1. На л. 29 от делото е представено копие на документ със заличени данни: съдържа снимка, сходна с тази по заявлението на оспорващата Б., в който с латински букви се съдържа текст "PASPORT", Т. "PN" Country Code Passport № - № 01862701, Name B. Father Name H. Date of Expiry 30/09/2030 Place of Issue ; N. № 08060014357. Съдържа се лента от латински букви и цифри, в която има и съчетанието "SYR"

2. На л. 54 от делото се съдържа паспорт със заличени данни, със снимка на лице, сходно със снимката по заявлението на оспорващия О., в който с латински букви се съдържа текст Т. "PN" Country Code Passport №, Name O., Mather Name B. Place of Issue ; Съдържа ole е лента от латински букви и цифри, в която има и съчетанието PNSYRALABBOUD О. втори ред: "N018627155SYR2101015"

3. На л. 41 от делото се съдържа паспорт с код на държавата SYR ,със заличени данни в частта за номера на паспорта и без двете ленти текст от цифри и знаци под данните за лицето, на което се издава паспорта. Видно е , че се касае за паспорт на М. ALABOLUT, [дата на раждане] 8г., посочени са имената на бащата и майката, които съвпадат с тези по заявлението. Съдържат се данни за дата и място на издаване на паспорта.

Що се касае до автентичността на сирийския паспорт на оспорващите, то изискванията за съдържанието му се установяват при сравнение на представеното копие на паспорта с образците на паспорти, издавани от С. - конкретно чрез системата PRADO - Публичен регистър на автентичните документи за пътуване и самоличност онлайн, достъпна на сайта на Европейския съвет и на Съвета на Европейския съюз и на електронен адрес: Council of the European U. - PRADO - Търсене по държава на документа в Регистъра на европейските документи за самоличност - SYR - Сирийска арабска република • SYRIAN A. REPUBLIC_REPUBLIQUE A. SYRIENNE • - А. От сирийските власти за първи път на 20.08.2023г. е издаден паспорт тип PN и последният по вид такъв документ издаван от тези власти. Образецът на документа на сайта съдържа с латински букви следните данни: име и фамилия на лицето, на което се издава, имена на майката и на бащата, дата и място на издаване и срок на валидност, а под текста на документа се съдържат два реда текст с латински букви, цифри и знаци. Първият ред започва с обозначението за вида на паспорта – PNSYR, фамилията на приносителя на паспорта, два знака <<, името, и до края на реда знака <<. Съдържа се и втори ред с информация от букви, цифри и знаци.

В представените копия на паспортите на оспорващите в заключение, при сравнение с образца на паспорта, издаван от сирийските власти, се установяват непълноти и заличени данни – задължителни елементи от образца на паспорта по публичния регистър - PRADO.

Следователно, по фактите се установява, че към заявлението за виза са представени неавтентични копия на документи за пътуване за оспорващите. По съгласувателната процедура за виза, становище не е изразявано от ДАНС – изрично писмо на л. 83 от делото, като се посочва, че съгласувателната процедура е осъществена от териториалното поделение в П. и изразено положително становище, тъй като кандидатите не са били квалифицирани като заплаха за националната сигурност. Изрично в писмото е посочено, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи в процедурата, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал.1 ЗЧРБ. В процедурата не участва със становище Дирекция Миграция – МВР – изричен отговор по делото, предвид, че се касае за виза тип Д.

За компетентността на консулското длъжностно лице да издава отказ за визи са представени: Заповед № 1/26.01.2025г. на посланика на Република България в Х. кралство Й., с която изрично упълномощава считано от 26.01.2025г. М. Г., завеждащ „Консулска служба“ в Дипломатическо представителство – А. като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчването на отказ за виза по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

Пред съда се събраха допълнителни доказателства за А. А. М., съответно съпруг и бащата на оспорващите, и от които се установява следното:

1. Удостоверение за регистрация от 15.07.2025г., съгласно което от страна на НАП се удостоверява, че А. А. М. е вписан в регистъра на НАП.
2. Удостоверение за вписване в регистъра на населението от дата 16.12.2024г. на А. А. М., с постоянен адрес обл. П., [община], р. К., [улица]

3. Трудов договор от 26.08.2025г., сключен между „УНО КАР СЕРВИС“ ЕООД със съдилище и адрес на управление в [населено място], като работодател и А. М. А. с ЕГН [ЕГН] и с карта на чужденец с хуманитарен статут 85025570/27.12.2024г. като работник/служител, сключен на основание чл. 67, ал.1 от Кодекса на труда с предмет на договора – работодателят възлага а работникът /служителят приема да

изпълнява длъжността „общ работник” в дружеството и с месторабота в [населено място] и със задължения, утвърдени от работодателя в длъжностна характеристика, уговорено е и месечно възнаграждение в размер на 1077,00 лв., работникът се е задължил да постъпи на работа на 27.08.2025г. Представена е и длъжностна характеристика за длъжността „общ работник”, която очевидно е относима към общ работник в училище – дейности е свързани с терени и сгради в училище, подпомага училищни събития.

4. Удостоверение за брак – в превод, за сключен на дата 01.01.2016г. брак между Б. А. и А. А. М., по данни от Сирийска обединена община. Представена е и извадка от Регистъра на Дирекция „Гражданско състояние на сирийските граждани от дата 08.10.2024г., също издадено от Сирийска обединена община за семейството на А. А., в който са посочени съпругата му и двете му деца, жалбоподателите по делото. Също е представено Индивидуално извлечение от Граждански регистър за Б. А. Х., за О. А. А. и за М. А. А..

Съдът намира данните за трудовото правоотношение на А. А. М. на първо място за неотносими по време, тъй като формално се касае за трудово правоотношение от дата 27.08.2025г., т.е. възникнало по време след подаване на заявленията за визи на молителите, предвид на което е обстоятелство, което не е могло да бъде преценявано от ответника при издаване на процесните откази. Съгласно чл.142, ал.1 АПК, законосъобразността на индивидуалния административен акт се преценява към момента на издаването му. Поради това данните за възнаграждението по договора не могат да бъдат взети предвид като осигурена издръжка при преценката на съда за законосъобразността на отказа. На второ място, съдът приема, че договорът не сочи на действително правоотношение, тъй като не е уговорено конкретно място на работа в [населено място], а същевременно от данните за адрес в [населено място] – на значително разстояние от [населено място], то е под въпрос действителното място, на което А. А. живее, несъответна на дейност на търговско дружество е и представената длъжностна характеристика, относима към общ работник в училище.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбите:

Към общата жалба са приложени три броя "стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване", издадени на 12.04.2025г., с адресати всеки от жалбоподателите. Видно от административната преписка, са подадени три заявления за виза - от майката и всяко от децата ѝ, постановени са три отделни отказа за виза, с адресати всяко от лицата и съответно подадено от него заявление.

С оглед на изложеното, съдът приема, че оспорването е предявено от майката

лично, и в качеството си на процесуален представител на малолетните си деца срещу трите отказа за виза.

Предвид датата на отказите за визи - 12.04.2025г. и датата на жалбата до съда - 24.04.2025г., то същите са в срок. Жалбите са процесуално допустими и на основание, че се касае за отказ за виза по решение за събиране на семейството - виза тип Д, и с довод за засягане на правото на личен живот на оспорващите.

Видно от подадените заявления за виза са за тип „Д“. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Правни изводи на съда по законосъобразността на оспореният отказ:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспорените отказ за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ Консулската служба и МОЛ в ДП- А., който е оправомощен от посланика да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не

се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В съответствие с посочената правна уредба, то е спазено изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.10 ЗЧРБ. Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването пред съда, то съгласно чл. 168 АПК този контрол предвид препращането по чл.146 АПК, се отнася както до спазването на формалните основания, така и до материалната законосъобразност на отказа, като се вземат предвид всички обстоятелства по административната преписка, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал акта си – чл.142 и чл.170 АПК.

В отказите за издаване на виза са посочени както правните основания (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно в допълнителна забележка, че: не се доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения за автентичността на приложените документи и истинността на тяхното съдържание. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита, както и ефективен съдебен контрол.

По спазването на изискванията по процедурата, съдът съобрази следното:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата.

Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Както посочва и адвокатът, съгласно чл.8, ал.5 ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Следва обаче да се прави разлика между процедурата и материалните изисквания за издаване на виза за лицата, членове на семейството. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. Съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи МВнР чрез дирекция „К. отношения“ съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция „Национална сигурност“ и с Дирекция „Миграция“ на Министерството на вътрешните работи.

Нормата на чл.20, ал.4 от инструкцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ, и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. Анализът на цитирания законов текст налага извода, че за издаване на виза е необходимо кумулативно да са налице както липсата на отрицателни становища от специализираните органи, така и наличието на положително становище на визовите органи.

В казуса по делото не е изпълнено именно условието за наличие на положително становище от визовите органи, само въз основа на преценката на тези органи е издаден процесните отказ след провеждане на съгласувателна процедура с ДАНС, в рамките на която тези органи не са се противопоставили на издаването на виза, но това не е достатъчно да бъде издадена виза, тъй като могат да съществуват и различни основания за отказ по чл.10, ал.1 ЗЧРБ от свързаните с защитата на националната сигурност. Несъгласието на органите, компетентни за издаването на виза, е достатъчно за да бъде постановен отказ. От анализа на разпоредбата на

чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инструкцията следва извод, че положителното становище на ДАНС, не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Следователно, не е допуснато нарушение на процедурата при издаването на процесните откази за виза.

По материалната законосъобразност на отказа съдът съобрази следното:

На първо място следва да се посочи, че към процесните заявления за издаване на виза тип „Д“ са приложими изцяло разпоредбите на националното право и конкретно разпоредбите на Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Касае се за национална виза, която Република България предоставя на гражданите на трети страни. Като е видно от чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип „С“или виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Виза за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс. Второ, в казуса по делото не се касае за заявления за издаване на виза за събиране на семейството на „бежанец“, съответно не се касае за изключения от общите задължения за представяне на документи към заявлението - освобождаване от изискванията за доказване на доходи и жилище.

Касае се за събиране на семейството на лице с предоставен „хуманитарен статут“ и на това основание е издадено Решение № 8629/14.08.2024г. на председателя на ДАБ.

Следователно, правното положение на оспорващите – качеството им на член на семейството на лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава, не попада в приложното поле на разпоредбите, които предвиждат изключения от изискванията при подаването на заявленията за виза по решение за събиране на семейството, предвидени по националното право или по правото на ЕС.

Дерогации от определени изисквания към заявленията за визи – за издръжка и жилище, са предвидени във връзка с решение за събиране на семейство на бежанец, какъвто не са процесните случаи. Конкретно чл.12 от Директива 2003/86 ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, които обаче се отнасят само за решения за събиране на семейство на

бежанец, по дефиницията за целите на директивата по чл.2, буква б) от същата: „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, ползващо се със статут на бежанец по смисъла на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с протокола, подписан в Ню Й. на 31 януари 1967 г.

Само за членовете на семейство на лице, което е признато от държавите -членки за бежанец, попада в освобождаването, предвидено по чл.12 от Директивата за спазване на изискванията по чл.7 от същата. Така според чл.12, пар.1 от Директивата: „ 1. Чрез дерогация от член 7 държавите-членки не изискват от бежанеца и/или членовете на семейството му да представят във връзка с молби, отнасящи се до членовете на семейството, визирани в член 4, параграф 1, доказателства, че бежанецът изпълнява изискванията на член 7.“ От своя страна, разпоредбата на чл. 7, параграф 1 от Директивата изисква към заявлението за виза да бъдат представени доказателства за това, че кандидатът разполага със:

„а) жилищни условия, считани за нормални за сравнимо семейство, живеещо в същия район и покриващи изискванията на общите здравни норми и нормите за безопасност, които са в сила във въпросната държава-членка; б) медицинска застраховка за всички рискове, които обикновено се покриват за нейните собствени граждани във въпросната държава-членка, за самия кандидат и членовете на неговото семейство.

в) стабилни и регулярни финансови ресурси, които са достатъчни, за да издържа себе си и членовете на своето семейство, без да прибегва до системата за социално подпомагане на въпросната държава-членка. Държавите-членки оценяват тези финансови ресурси с оглед характера им и тяхната регулярност и могат да вземат под внимание нивото на минималните национални възнаграждения или пенсии, а също и броя на членовете на семейството.“

Обратното, за членовете на семейство на чужденец, който не е признат за бежанец, в полза на които е издадено решение за събиране на семейството от орган на държава-членка, към заявленията за виза са относими изискванията по чл.7 , пар.1 от Директивата, каквито изисквания се съдържат и по националното право за конкретния вид виза Д - изрично в чл.19, ал.1 Наредба относно изискванията за представяне на документи към заявлението за виза за дългосрочно пребиваване.

Така от чл.19, ал.1, т. 1 следва, че освен документите и информацията по чл.13, ал.1 от Наредбата, кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване следва да представи и документ по чл.14 -медицинска застраховка. В чл.19, ал.1, т.2 от Наредбата е предвидено изискване кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване да представи и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване и за притежаване на финансови средства за издръжка и подслон.

Съгласно чл.20, ал.1 от Наредбата, освобождават се от задължението за

предоставяне на доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт - освен други лица и по т. 3 - лицата кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище на територията на Република България - въз основа на писмено решение от Държавна агенция за бежанците. Казусът по делото не попада в тази хипотеза.

Следователно, еднозначно както по Директива 2003/86 ЕО, така и по националното право, са освободени от изискването за доказване на издръжка, настаняване и транспорт, само членове на семействата на лица, признати за бежанци, съответно лица, на които е предоставен статут на бежанец. Посочените понятия са еднозначно определени както по националното право, така и по правото на ЕС и изрично разграничават лицата, признати за бежанци съответно лицата с предоставен статут на бежанец от лицата, на които е предоставен хуманитарен статут по националното право или субсидиарна закрила по правото на ЕС - Директива 2011/95 /ЕС.

Така в пар.1, от ДР на Закона за убежището и бежанците, изрично са разграничени понятията за статут на бежанец и хуманитарен статут : по т.18 - „Статут на бежанец“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец и по т.19 „Хуманитарен статут“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или на лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут. Идентично в чл.2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, са разграничени понятията за международна закрила - като събирателно понятие за статут на бежанец и субсидиарна закрила - по буква а) от разпоредбата на директивата която препраща към определенията на понятията по букви д) и ж). Според буква д) от разпоредбата „статут на бежанец“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец; а според буква ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;".

Следователно, ако националният законодател или по правото на ЕС е имал предвид, че изключението от представяне на документи за осигурени финансови условия и жилище по време на престоя, обхваща и лицата, на които е предоставен хуманитарен статут на основанията по чл.9 от ЗУБ или субсидиарна закрила на основанията по чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, са могли да го предвидят като се

определи изключението от изискванията като приложимо към понятието за лица, на които е предоставена международна закрила от държавите членки.

След като това не е направено, следва изключението от изискванията при подаване на заявленията за виза, предвидени за събиране на семейство на лица, на които е предоставен статут на бежанец, да се прилага в точния му смисъл и стриктно само по отношение на тези лица.

Неотносими са следователно доводите на адвоката в писмената защита от името на оспорващите, че отказите за визи са издадени в противоречие с приложими разпоредби по Директивата за събиране на семейството или практиката на Съда на ЕС по тълкуването и прилагането ѝ. Касае се за национална виза тип Д, която не попада в приложното поле на Визовия кодекс. Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, сред които основания е и наличието на данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Видно от разпоредбата на чл.170, ал.2 от АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт, за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указания, че за факта не сочи доказателства. С определението за насрочване Съдът указа на жалбоподателите, че тяхна доказателствената тежест да установят съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основават своите искания или възражения и възможността да ангажират всички допустими доказателства, и така да докажат твърденията, че са изпълнени всички изисквания за издаване на визи по подадените заявления.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство не се обори изводите на административния орган, направени в оспорените откази, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза тип Д, оспорващите не представиха доказателства, опровергаващи направените констатации, обективирани в отказите за визи.

Тази изводи не са опровергаха и данните по делото, че към момента на подаване на заявленията за визи, съпругът и бащата на оспорващите деца не е бил ангажиран с трудова заетост в Република България, с достатъчни и сигурни доходи, формално регистрация на трудов договор е направена в кратък срок непосредствено преди съдебното заседание по делото.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове. При тези проверки всъщност в информационните фондове е съществувал само регистриран адрес за съпруга и бащата на оспорващите, които данни при действително намерение за установяване в страната на семейството, очевидно не са достатъчни да се формира такъв извод. Що се касае до твърдението на адвоката, че процесните откази препятстват изпълнението на решението за събиране на семейството – влязъл в сила административен акт, то и този довод следва да се приеме за неоснователен. Посоченото решение няма за автоматична правна последица издаването на виза на посочените в същото лица, решението за събиране на семейството е допустимо да бъде издадено и без да са представени официални документи за самоличност, а само въз основа на подписана декларация от лицето, на което е предоставена международна закрила. Визата на членовете на семейството се издава по реда за издаване на визи, като само членовете на семейството на лицата, на които е признато качеството на бежанец, са освободени от изискването за представяне на доказателства за финансови средства и подслон.

В казуса по делото не са представени изискващите се доказателства към заявлението за виза за следното:

1. Изискването за представяне на „редовен документ за задгранично пътуване“ по чл.13, ал.1, т.1 от НУРИВОВ не е изпълнено, обосновано е приетото за съмнения в автентичността на представени документи, предвид изложеното по-горе за липсващите елементи от съдържанието на представения документ за пътуване на оспорващата – сирийски паспорт. Както се обсъди по фактите въз основа на данните за съдържанието на образците на сирийските документи за пътуване от системата PRADO, представеното копие за паспорт на оспорващата поради констатираната непълнота на съдържанието му, поражда обосновани съмнения както за автентичността, така и за истинността на видното съдържание на документа. Само неизпълнението на посоченото изискване е достатъчно основание да бъде постановен отказ за виза на лице, което твърди, че е гражданин на конкретна държава. Целта на визовия режим е именно контрол на лицата, които влизат на територията на българската държава и на територията на ЕС, която не може да се постигне без точното установяване на самоличността на лицата и

преценката на лично основание заявлението за виза. Именно поради тази цел, решението за събиране на семейството не поражда автоматични правни последици за издаване на виза, решението също не е равностойно на поето задължение за издаване на визи от страна на държавата нито по националното право нито по правото на ЕС. Както се посочи, за легалното влизане на територията на страната с цел събиране на семейството на лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава, са приложими изискванията за издаване на визи по НУРИВОВ, първото от които е представянето на документ за пътуване. Недопустимо е да бъде издадена виза само въз основа на проверките на органите на ДАБ при постановяване на решението за събиране на семейството, доколкото с тази разпоредба не са въведени и конкретни изисквания относно документа за пътуване.

2. Не са представени доказателства за осигурени финансови средства за издръжка и подслон на апликантите – чл.19, т.2 НУРИВОВ. Пред съда идентично не са представени данни за разполагаеми средства от бащата и упражнявана трудова заетост на територията на страната, нито за сключен договор за наем на достатъчно по площ жилище за срока на исканата виза от оспорващата съпруга и деца, конкретно за А. А. М., нито за оспорващата Б. Х. А. има данни за трудова заетост или за разполагаеми достатъчно средства. Условието на престой – издръжка и жилищно настаняване в Република България за срока на визата са недоказани. След като не е доказана възможността за издръжка и настаняване в страната за срока на визата, то следователно, целта на визата не е оставане на територията на страната и на посочения в заявлението адрес.

Предвид изложеното, основанията за отказа за виза в казуса по делото следва да се приемат за установени: по чл.10, ал.1, т. 22 ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането в страната е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, следва да се приеме за доказана.

Предвид всичко изложено, следва извод и за материална законосъобразност на оспорения отказ.

Твърденията на адвоката по следните въпроси са неоснователни:

1. За приложимост на правото на ЕС - предвид изложеното, че се касае за национална виза е приложимо националното право. Поради това твърденията за приложимост и допуснати нарушения на норми на Директивата за събиране на семейството са неотносими. Що се касае до решенията по преюдициални дела C-550/16, C-380/17 и C-382/18, идентично са неотносими, тъй като касаят събиране на семейство на лице, на което е признато качеството на бежанец, какъвто не са процесните случаи.

2. Не се засяга правото на личен и семеен живот, тъй като се касае за неизпълнение на законоустановени изисквания за прилагане на документи към заявлението за виза, на първо място прилагане на редовен документ за задгранично пътуване, което изискване дори не е спазено.

3.Що се касае до претендираното като нарушено право на зачитане на интересите на детето – висшият интерес на детето, на първо място, оспорващата е малолетно дете, което живее извън Република България и не се намира под нейна юрисдикция. Оспорващите деца М. А. А. и О. А. А. живеят в семейна среда при майка си Б. Х. А. в страната на етноса и културата, към които принадлежат. Няма данни за трудова заетост на бащата на територията на Република България към датата на заявленията за виза - за регулярни и сигурни доходи, достатъчни по размер за издръжката на него и на семейството му, предвид на което е невъзможно да осигури потребностите на детето на територията на страната. На следващо място, А. А. М. – съответно съпруг и баща на оспорващите, е сирийски гражданин с предоставен хуманитарен статут от българската държава, който има временен характер и подлежи на преразглеждане при промяна на обстоятелствата, при които е предоставена закрилата – чл.17, ал.1 ЗУБ. Видно от българският му документ за самоличност -л. 28 от делото, същият е издаден на 27.12.2024г. и валиден до 28.08.2027г., т.е. за срок по-малко от 3 години и без задължение от страна на българската държава да издаде нов документ и продължи пребиваването му. Тъй като пребиваването на А. А. М. бащата на оспорващите деца М. А. А. и О. А. А. не е безсрочно, то временното преместване на дете в друга държава – за 1 година според срока за визата, без осигурени издръжка и подслон, в чужда езикова и културна среда, не представлява най-добрия интерес на детето. Ноторно е известно от практиката на Върховен административен съд по жалби на сирийски граждани за настъпили съществени промени в С. и отхвърляне на молбите им за международна закрила.

4.Неоснователно се твърди, че процесните откази за виза нарушават правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на човека приема по приложението на чл.8 от Конвенцията в обобщение, че: -Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот(Решение от 28 ноември 1996 г., по дело Ahmut срещу Н. § 71.). -ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажменти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (Решение по дело Bajisultanov срещу А. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика).

5.Цитираната от адвоката практика на Европейският съд по правата на човека – решенията по делата DAVO v. S., B.F. and others v. Switzerland; Gul v. Switzerland; Tuquabo -Tekle and others v. N.; Mugenzi v. F. и Senigo Longue and others

v. F., на първо място е неотнoсима. ЕСПЧ не дава тълкуване, според което държавите –членки да са задължени да предоставят право на влизане на лице без документ за пътуване в чужбина, издаден от държавата на гражданството му. Също този съд не е дал и тълкуване на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), че следва да бъдат допускани да влизат членове на семействата на граждани на трети страни, които не са признати за бежанци, във всички случаи и без доказателства за разполагаеми средства за издръжка и жилище за срока на визата. Никоя разпоредба от ЕКПЧ не задължава договарящата държава безусловно да предоставя право на влизане на членове на семействата на граждани на трети страни, правото на събиране на семействата на лица, които не са бежанци, също и социална тежест за държавата, касае се за ползване на право при определени условия.

6.В обобщение, цитираната от адвоката практика на ЕСПЧ е неотнoсима към казуса по делото и процесните откази за виза не нарушават Конвенцията и възприетото по приложението ѝ от този съд, по следните съображения в обобщение:

6.1.В цитираното от адвоката решение по дело DAVO v. S., (Application no. 12510/18), Решение от 18 януари 2024г., станало окончателно на 18.04.2024г., се касае за срок от 3 години, в който е издадено решение за събиране на семейството и поради това допуснато нарушение на чл.8 от Конвенцията, такъв обаче не е процесният случай. В т. 89 ЕСПЧ разисква случаите, в които изключва задължение на договаряща държава да предостави събиране на семейството – когато са налице едно или няколко, не обсъжда право на влизане на член на семейството. Две от основанията, в които не възниква такова задължение са : 1)Лицето, което иска събиране на семейството, е имало ограничени връзки с приемащата страна – по подразбиране когато е пребивавало там само за кратко време или е пребивавало там незаконно. Съдът изрично посочва, че не е имало случай да е установил задължение от страна на държавата членка да предостави събиране на семейството на чужденец, на когото е било предоставено само краткосрочно пребиваване или разрешение за временно пребиваване, с член на семейството, който не е влязъл в приемащата страна. 2)Също ЕСПЧ посочва и случаят, при който лицето, което иска събиране на семейството (спонсорът), не е могло да докаже, че разполага с достатъчен независим и траен доход, който не е социално подпомагане, за да осигури основните разходи за издръжка на членовете на семейството си. Също в т. 90 от решението е посочено, че съществува консенсус на международно и европейско ниво относно необходимостта бежанците да се възползват от процедура за събиране на семейството, която е по-благоприятна от предвидената за други чужденци. В казуса по делото също следва да се подчертае, че А. А. М., съответно съпруг на оспорващата Б. Х. А. и баща на оспорващите деца М. А. А. и О. А. А. има издаден от българската държава документ с валидност от 27.12.2024г. до 28.08.2027г., т.е. по-малко от 3 години без да има гаранции, че българската държава

ще поднови разрешението му .

В решението по делото *DAVO v. S.*, ЕСПЧ препраща към другите две цитирани от адвоката дела- *B.F. and others v. Switzerland*; *Gul v. Switzerland*. Следва да се посочи, че и в дело, *B.F. и други срещу Ш.* (№ 13258/18 и други, 4 юли 2023 г.), също се касае за отказ по молби за събиране на семейството на бежанци, признати съгласно Конвенцията от 1951 г., а именно тези, чийто статут на бежанец е възникнал след напускането им на страните им на произход, т.е. бежанци *sur place*, и следователно на които е предоставен „само“ временен прием. Отново следва да се посочи, че казусът по делото пред настоящия съд няма такъв предмет. Също казусът по делото няма връзка с правните въпроси, разрешени по делото *Tuquabo -Tekle and others v. N.* (0665/00), Решение от 01 декември 2005г. , станало окончателно на 01.03.2006г. , тъй като отново се касае за отказ за събиране на семейството на лица, получили съответно статут на бежанец в Н. и статут по хуманитарни причини в Н., трайно установени.

6.2.Цитираното дело *Mugenzi v. F.* (52701/09) Решение от 10.07.2014г. , станало окончателно на 10.10.2014г., отново става въпрос за продължителността на процедурата - 5 години по разглеждане на заявления за визи на членове на семейството на лица, които са признати за бежанци и за отказ за виза. В т. 51 от решението, Съдът признава, че националните органи са изправени пред деликатна задача, когато трябва да оценят автентичността на документите за гражданско състояние, в казуса по делото е ставало въпрос за актове за раждане на деца от една и съща дата и за неистинска дата на раждане, което породило необходимост от медицински изследвания за установяване на действителна възраст; подчертано е, че става въпрос за облекчена процедура при събиране на семейството на бежанци, за невъзможност да се завърнат в страната си по произход именно защото са признати за бежанци. Казусът по делото отново няма връзка с разглеждания по делото пред ЕСПЧ, не е невъзможно бащата на детето да се завърне в С., което също е добре известно от практиката на Върховния административен съд по молби за закрила на граждани от С..

6.3.По делото *Senigo Longue and others v. F.* отново става въпрос за качество на процедурата по отказ за предоставяне на визи – продължила 4 години, ЕСПЧ освен срока е констатирал и че не са взети предвид допълнително представени автентични документи, доказващи произхода на децата от майката; ЕСПЧ отново подчертава, че не преценява вместо държавата автентичността на доказателствата към заявлението за виза, а качеството на процедурата. В решението по това дело по т. 59- 63 ЕСПЧ припомня принципните положения във връзка с чл.8 ЕКПЧ: 1) Необходимостта от постигане на справедлив баланс между конкуриращите се интереси на индивида и общността като цяло, както и, че държавата се ползва с известна свобода на преценка; държавите имат право, без да се засягат техните договорни задължения, да контролират влизането и пребиваването на чужденци на

тяхна територия; 2) Член 8 не налага общо задължение на държавата да уважава избора на държавата на пребиваване на имигрантите и да разрешава събиране на семейства на нейна територия, въпреки това в случай, отнасящ се до семейния живот, както и до имиграцията, обхватът на задълженията на държавата варира в зависимост от конкретната ситуация на съответното лице и общия интерес; 3) Съдът посочва факторите, които трябва да се вземат предвид в този контекст: степента, до която семейният живот е действително възпрепятстван, степента на връзките, които съответните лица имат с въпросната договаряща държава, дали съществуват непреодолими пречки пред семейството, живеещо в страната на произход на едно или повече от съответните лица, и дали съществуват фактори, свързани с имиграционния контрол или съображения за обществена политика, които натежават в полза на изключването; 4) Съдът също така подчертава, че когато става въпрос за деца, националните власти, при оценката си на пропорционалността за целите на Конвенцията, трябва да дадат приоритет на техните най-добри интереси (Р. срещу Ф., № 39472/07 и 39474/07, § 139, 19 януари 2012 г.; Verisha, цитирано по-горе, § 51); 5) Процесът на вземане на решения, водещ до мерки за намеса трябва да бъде справедлив и да зачита адекватно интересите, защитени от член 8, в тази област качеството на процеса на вземане на решения зависи особено от скоростта, с която държавата действа.

6.4. ЕСПЧ по делото *Senigo Longue and others v. F.* е формирал извод, че процесът на вземане на решения не е осигурил гаранциите за гъвкавост, бързина и ефективност, необходими за защита на правото на жалбоподателите на зачитане на семейния им живот, гарантирано от член 8 от Конвенцията, поради тази причина държавата не е успяла да постигне справедлив баланс между интересите на жалбоподателите, от една страна и общественият интерес от друга.

7. Следва извод, че процедурата по разглеждане на заявленията за виза на оспорващите Б. Х. А. и децата й М. А. А. и О. А. А., не е нарушена в контекста на цитираната практика на ЕСПЧ, касае се действително за бързина на производството – заявленията са разгледани в разумен срок и въз основа на представените доказателства и задължителните проверки, оспорващите са защитавани от адвокат пред съда и в пълнота са защитени правата им. От консулското длъжностно лице се изисква произнасяне по представените към заявлението документи без задължения за изискване на допълнителни документи или указания за нередовности, което съставлява облекчена от гледна точка на процесуалните въпроси процедура, консулското длъжностно лице се произнася по същество на заявлението.

8. Що се касае до представянето на документ за пътуване към заявлението на оспорващите, то съгласно Договор между Народна република България и Сирийската арабска република за правна помощ по семейни, граждански и

наказателни дела от 16 август 1976 г., подписан в Д., в сила от 5.12.1977 г., ратифициран с Указ № 1341/12.09.1976 г., ДВ, бр. 77/1976 г., обн. - ДВ, бр. 53/8.07.1980 г., и конкретно член 11 от него, който гласи:

"Член 11

1. Документи, които на територията на една от договарящите страни са били съставени или заверени от нейните компетентни органи в съответствие с установената форма и върху които е положен печат, се признават на територията на другата договаряща страна без друга заверка. Същото се отнася и до подписите, които са поставени върху частни документи, ако те са заверени съгласно законодателството на съответната договаряща страна.

2. Документи, които на територията на една от договарящите страни се считат за официални документи, имат доказателствената сила на официални документи и на територията на другата договаряща страна."

Признаването на сирийските паспорти по силата на договора не дерогира правото на българската държава да извърши проверки за автентичност на паспортите, което представлява въпрос от обществен ред.

В заключение, само въз основа на решението за събиране на семейството не възниква каквото и да е субективно право, в това число право на влизане в страната на оспорващите Б. Х. А. и децата ѝ М. А. А. и О. А. А., нито право да бъде издадена виза, касае се само за правна възможност, но не и за субективно право или за задължение от страна на българската държава да издаде виза. Жалбите са изцяло неоснователни и съдът следва да постанови отхвърлянето им.

На основание изложеното и чл. 172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на Б. Х. А., гражданка на С., лично и като законен представител на малолетните си деца М. А. А., [дата на раждане] и О. А. А., [дата на раждане], също граждани на С., чрез адв. М. Н. от САК по приложено пълномощно, срещу постановени за всеки от оспорващите "отказ за виза" от 12.04.2025г., издадени от М. Г. - ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., постановен по заявления от 26.02.2025г. и за издаване на виза тип "D".

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

